

на хладнокръвно го остави да дѣйствова. Малко я занимаваше облеклото, въ което щѣше да остави живота. И когато падачтъ свърши:

— Туй ли само? попыта го осъдената.

— За сега туй само, отговори той.

— Кога трѣба да умрѣ?

— Не още.

— О! Боже мой! приложи Павлина съ нетърпѣніе.

Падачтъ я глѣдаше съ удивленіе. Той неможѣше да разбере какъ единъ осъденъ бърза да умре. Той остави Павлина сама като ѝ рече:

— Направи послѣдното дѣло на покаяніето си.

Павлина колѣничн и приносѣше Богу послѣдната си молитва, « Дано да са съединѣнъ съ Фернанда. » Тогасъ единъ калугерь влѣзе за да увѣщава за послѣденъ път осъдената, но тя не му отговори, и слѣдоваше да са моли Богу. Но понеже той постоянно стоеше, та му отговори кротко:

— Богъ ма прости, туй ми го каза майка ми.

Калугерьтъ помисли че тя отъ страхъ си е изгубила ума. Когато додохъ да я земѣтъ, тя радостно трѣгна къмъ вратата. Но като че не бѣ са препълнила чашата на страданіето ѝ, зехъ и ѝ вързахъ рацѣтъ съ вѣже, като че бѣ нужно да закарать съ сила на мѣкытъ онъзи, която толкози желаяше да умре.

Но твърдостъта на Павлина немаше вече предѣлы; тя считаше себесѣ честита че страдае... Като излѣзе изъ пареклиса ти са обиколи отъ сбирове и нѣколко набожны челоувѣцы, които съ свѣщи въ рѣка придружаваха я до мѣчилището, и отъ калугеры наредены на двѣ линіи, които съ жалны гласове пѣяхъ предсмъртнытъ молитвы. Единъ отъ калугерытъ вървѣше наспоредъ съ осъдената като я канѣше да умре съ благодареніе. Освѣтъ туй братството